בס"ד "הדף היומי לתולדותינו"

יום ג', ראש חודש טבת תשע"ב (27 בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שבוע שמח ושבוע טוב!

היום ראש חודש **טבת**: "זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו!" [תהלים קי"ח 24]

נר **שביעי** (iiiiiii)לחנוכה; **חנוכה שמח!**

ואלה ימי השבוע ש-(י)היה...

שלשום, **כ"ט בכסלו** בשנת תשל"ז [1976], אחרי שראש הממשלה דאז, יצחק רבין תבע משרי המפד"ל להתפטר בשל הימנעותם בהצבעה בהצעת אי-אימון (בעניין נחיתת מטוסי F-15 בשבת) ועמד מול סירובם לעשות כן, **הגיש רבין את התפטרותו לנשיא**, פרופ' אפרים קציר. כתוצאה מכך, סיעות העבודה ומפ"ם החליטו להקדים את הבחירות...! [ספר המאה]

"... בסוף 1976 פירק רבין את הקואליציה עם המפד"ל, לאחר שזו נמנעה בהצבעת אי-אמון. ההצבעה הועלתה על ידי מפלגת אגודת ישראל, בשל חילול שבת בטקס שהתקיים בבסיס חיל האוויר, לרגל הגעת מטוסי F-15."

לא בזו בלבד נבחנו מידותיו של רבין כמנהיג, אלא תגובתו לעוד ידיעה שהסעירה את הציבור כמה חודשים לאחר מכן אפיינה את יושרו:

"כפי שאמרתי, אני מרגיש אחריות פורמלית ומשפטית כמו אשתי לכל מה שהתרחש, ואינני מוכן להשלים שמעמדה כלפי החוק יהיה שונה משלי, ואם היא תועמד לדין - אעמוד איתה. לא אטען לחסינות כחבר כנסת וכל מה שיידרש ממני כדי לעמוד במשותף ביחד - אני אעשה." [מתוך ראיון בו הודיע על התפטרותו מראשות העבודה]
[מקור]

(iiiiiiאתמול, **ל' בכסלו** (א' דראש חודש טבת), בשנת תש"א [1940], יום **פטירתו** של **אוסקר גרוזנברג**, משפטן ועסקן ציבור יהודי ברוסיה. בזכות הגנתו על יהודים ועל כבוד ישראל במשפטי דיבה ועלילות-דם, כונה "הסניגור הלאומי".
*ישראל (אוסקר) גרוזנברג היה אחד מגדולי הפרקליטים היהודיים ברוסיה ולוחם למען זכויות היהודים. השתתף במספר משפטים הקשורים עם היהודים. נודע בעיקר בזכות הובלת צוות ההגנה **במשפט ביליס** בשנת 1913, יחד עם הרב **יעקב מזא"ה** ובתמיכת התנועה הציונית בראשות **ליאו מוצקין**. עזב את רוסיה לאחר מהפכת אוקטובר והיה גר בברלין ובריגה. בשנת 1929 נבחר לנציג יהודי לטביה בסוכנות היהודית. בשנת 1932 עבר לצרפת. גרוזנברג קבור בבית הקברות ברחוב טרומפלדור בתל אביב. על שמו רחובות בתל אביב, ירושלים וערים נוספות.* [מקור]

(iiiiiiiהיום, יום שלישי, (ב' ד)**ראש חודש טבת** -
ביום זה, **ר"ח טבת**, בשנת 3400 (-360) נלקחה אסתר אל אחשוורוש: "וּבְהַגִּיעַ תֹּר נַעֲרָה וְנַעֲרָה לָבוֹא אֶל-הַמֶּלֶךְ אֲחַשְׁוֵרוֹשׁ מִקֵּץ הֱיוֹת לָהּ כְּדָת הַנָּשִׁים שְׁנֵים עָשָׂר חֹדֶשׁ כִּי כֵן יִמְלְאוּ יְמֵי מְרוּקֵיהֶן

= "ויהי החודש הזה סוף וקץ לכל צרותינו, תחילה וראש לפדיון נפשנו"=
[מתפילת מוסף לראש חודש]

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה לחודש טוב ולחנוכה שמח; ליום טוב, נעים אך **גשום** לכל בית ישראל!

הדף מוקדש ל**פדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה של **יעקב זאב בן נחמה** ו**יעל בת אסתר** בתוך שאר חולי ישראל

בס"ד "הדף היומי לתולדותינו"

יום ג', ראש חודש טבת תשע"ב (27 בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

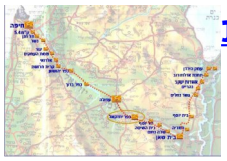
שִׁשָּׁה חֳדָשִׁים בְּשֶׁמֶן הַמֹּר וְשִׁשָּׁה חֳדָשִׁים בַּבְּשָׂמִים וּבְתַמְרוּקֵי הַנָּשִׁים. וּבָזֶה הַנַּעֲרָה בָּאָה אֶל-הַמֶּלֶךְ--אֵת כָּל-אֲשֶׁר תֹּאמַר יִנָּתֵן לָהּ לָבוֹא עִמָּהּ מִבֵּית הַנָּשִׁים עַד-בֵּית הַמֶּלֶךְ. בָּעֶרֶב הִיא בָאָה וּבַבֹּקֶר הִיא שָׁבָה אֶל-בֵּית הַנָּשִׁים שֵׁנִי אֶל-יַד שַׁעַשְׁגַז סְרִיס הַמֶּלֶךְ שֹׁמֵר הַפִּילַגְשִׁים לֹא-תָבוֹא עוֹד אֶל-הַמֶּלֶךְ כִּי אִם-חָפֵץ בָּהּ הַמֶּלֶךְ וְנִקְרְאָה בְשֵׁם. וּבְהַגִּיעַ תור-אֶסְתֵּר בַּת-אֲבִיחַיִל דֹּד מָרְדֳּכַי אֲשֶׁר לָקַח-לוֹ לְבַת לָבוֹא אֶל-הַמֶּלֶךְ לֹא בִקְּשָׁה דָּבָר--כִּי אִם אֶת-אֲשֶׁר יֹאמַר הֵגַי סְרִיס-הַמֶּלֶךְ שֹׁמֵר הַנָּשִׁים וַתְּהִי אֶסְתֵּר נֹשֵׂאת חֵן בְּעֵינֵי כָּל-רֹאֶיהָ. וַתִּלָּקַח אֶסְתֵּר אֶל-הַמֶּלֶךְ אֲחַשְׁוֵרוֹשׁ אֶל-בֵּית מַלְכוּתוֹ **בַּחֹדֶשׁ** הָעֲשִׂירִי הוּא-חֹדֶשׁ טֵבֵת--בִּשְׁנַת-שֶׁבַע לְמַלְכוּתוֹ." [מגילת אסתר ב' 12-16]

( )iiiiiiiiמחר, יום רביעי, **ב' בטבת** בשנת ה'תרמ"ג [1882], **נוסדה** המושבה **גיא אוני**, שבהמשך שונה שמה ל**ראש פינה.** "...ייסדו שנית את היישוב, "ראש פינה". מקור השם מן הפסוק: [תהלים קי"ח 22]: " אֶבֶן מָאֲסוּ הַבּוֹנִים הָיְתָה, לְרֹאשׁ פִּנָּה." על פסוק זה אומר המדרש "מעם לועז": האבן שמאסו הבונים לקובעה בבניין, סופה שהיתה לראש פינה, לאבן הגדולה שקובעים בפינת הבניין ושעליה נשען כל הבניין. ומשל הוא על **דוד המלך** שאחיו מאסוהו בגלל קטנותו וחולשתו ואחרי-כן, היה ראש עליהם." [עוד...] [כל מקום ואתר]

יום חמישי, **ג' בטבת** בשנת ה'תרפ"ו [1925], **נפטר** **חנינא קרצ'בסקי**, מחלוצי הזמר העברי בארץ-ישראל. היה מוזיקאי, מלחין, מעבד, מורה למוזיקה, **ומי שהניח את יסודות החינוך המוזיקלי בארץ-ישראל**. [עוד...]

יום ששי, **ד' בטבת** בשנת ה'תרנ"ד [1893] - **תחילת** הקמתה של מסילת **רכבת העמק**.
"הסולטן התורכי עבדול חמיד השני התחיל לבנות מסילת רכבת שתעבור מקושטא לעבר מכה ומדינה. האנגלים לא הסכימו לכך מתוך שמירה על האינטרסים שלהם בהודו וכדי לשמור על המעבר בסואץ. לכן הוחלט בלחץ האנגלים להמשיך את הרכבת רק עד בגדאד ומשם לכוון מכה ומדינה. הטיית כוון המסילה לעבר מכה היה לצורכי הסעת המוסלמים למכה. גם זה לא בוצע והרכבת הגיעה רק עד למדינה. בהזדמנות זו כבר הוחלט על שלוחה נוספת מחיפה. אבל שלוחה של הרכבת הלכה מצמח לחיפה דרך עמק יזרעאל כדי לעזור לצבא התורכי בתנועותיו." [עוד...]

שבת קודש, **ה' בטבת** בשנת ה'תרצ"ו [1935] – בסוף השנה נסתמנה 1935 **כשנת השיא בעלייה** לארץ-ישראל בתקופת המנדט הבריטי: 66,472 עולים. מלבד בשנים 1948-51 ו-1957, לא הגיעה העלייה למספר זה אף אחרי קום המדינה. [עוד...]

ביום ראשון, **ו' בטבת** בשנת ה'תש"י [1949], הכנסת **העתיקה את מקום מושבה** לירושלים.

= "ויהי החודש הזה סוף וקץ לכל צרותינו, תחילה וראש לפדיון נפשנו"=
[מתפילת מוסף לראש חודש]

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה לחודש טוב ולחנוכה שמח; ליום טוב, נעים אך **גשום** לכל בית ישראל!

הדף מוקדש ל**פדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה של **יעקב זאב בן נחמה** ו**יעל בת אסתר** בתוך שאר חולי ישראל

יום ג', ראש חודש טבת תשע"ב (27 בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

בימיה הראשונים קיימה הכנסת את ישיבותיה במספר מקומות בתל אביב: מוזיאון תל אביב (כאשר זה היה ממוקם בבית דיזנגוף), בניין קולנוע "קסם" ומלון "סן-רמו". ב-26 בדצמבר 1949 עלתה הכנסת לירושלים. תחילה קיימה את ישיבותיה בבניין הסוכנות היהודית, והחל מה-13 במרץ ישבה בבית פרומין שבמרכז העיר.
כבר בשנת 1949 דובר על הקמת משכן הכנסת כחלק מקריית הממשלה בגבעת רם. מיקומו בתוך המתחם השתנה בתוכניות השונות, ולבסוף הוחלט ב־1955 שמן הראוי שהוא יהיה לצד קריית הממשלה, במקומו הנוכחי, ולא בתוכה. ... אבן הפינה הונחה ב־14 באוקטובר 1958 במעמד נשיא המדינה יצחק בן צבי, ואלמנת התורם, הברונית רוטשילד. הבניין נחנך ב־30 באוגוסט 1966.
במהלך השנים התרחבו מחלקות הכנסת השונות ונוספו מחלקות חדשות, מה שגרם לצפיפות במשכן. בשנות ה-90 אף הוצבו בו קרוואנים על מנת לספק מקומות נוספים. בראשית המאה ה-21 הוחל בבנייתם של אגפים חדשים, שנחנכו בהדרגה, עד 2007. השטח הבנוי במשכן כיום גדול פי שלושה משהיה ב-1966. ... [עוד...]

ביום שני, **ז' בטבת** בשנת ה'תש"ד [1944] - נפטר קולונל **אליעזר מרגולין**, ממפקדי '**הגדודים העבריים**' ששרתו במסגרת הצבא הבריטי במלחמת העולם הראשונה, ומפקד "**הגדוד הראשון ליהודה**" שהגן על יהודי ארץ-ישראל. [עוד...]

§§§§§§§§§§§§§§§§§§§§

תחילת דברינו היום עסקו ביצחק **ר**בי**ן** והמאמר הבא, ברוחה של חנוכה, מגלה פן נוסף לאישיותו...

להצית את הנשמה

יהודה אבנר

*[הדיפלומט הישראלי יהודה **אבנר**, שעבד בשירותם של 4 ראשי-ממשלה, היה מבקר תכופות אצל הרבי מליובאוויטש ונכנס לפגישות אישיות בחדרו. פעם אחת העז ושאל מה תפקידו של רבי. השיב הרבי: "תאר לעצמך שאתה מביט בנר. הנר עשוי מחומר דליק, כמו שעווה, ויש בו גם פתילה, אך זה עדיין אינו הופך אותו לנר. כדי שזה יהיה נר צריך להדליקו, ואז יאיר וימלא את ייעודו. גם יהודי הוא בבחינת נר, ותפקידו של רבי להדליק את הנר".*
קודם צאתו שאל מר אבנר את הרבי: "האם הרבי הצליח להדליק את הנר שלי?".
חייך הרבי והשיב: "נתתי לך את הגפרור. עכשיו הכול תלוי בך".]

יצחק רבין, היה אגנוסטי בכל מהותו. הוא ניחן באופי 'צברי' ישיר ובוטה, ואת הביישנות שטבועה היתה באישיותו הסווה ב'דוגריות' המפורסמת. אין צורך, אם כן, להסביר מדוע הסגיר, בכל ישותו, את תחושת חוסר המנוחה שחש באותו יום אביבי של שנת 1972, שעה שהמתין ב-770 איסטערן פארקווי, קראון הייטס, ברוקלין, לפגישה עם **הרבי מליובאוויטש**.

זרה היתה עבורו האווירה שכה אפיינה את פרוזדור המבוא, בטרקלין העתיק-משהו, שאירח את המרכז העולמי של תנועת ליובאוויטש. סביבו, נעו אנה ואנה עשרות חסידים עבדקנים, בעלי חזות

= "ויהי החודש הזה סוף וקץ לכל צרותינו, תחילה וראש לפדיון נפשנו"=
[מתפילת מוסף לראש חודש]

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה לחודש טוב ולחנוכה שמח; ליום טוב, נעים אך **גשום** לכל בית ישראל!

הדף מוקדש ל**פדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה של **יעקב זאב בן נחמה** ו**יעל בת אסתר** בתוך שאר חולי ישראל

יום ג', ראש חודש טבת תשע"ב (27 בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

אחידה של חליפה כהה ומגבעת רחבת טיטורה. כולם, אדישים למראה הטיח המתקלף, הסדקים באריחי הבית, והניחוח הבלתי מוסבר של המבנה התוסס.

יצחק רבין שירת אז כשגריר ישראל בוושינגטון, והנשיא שלו מר **זלמן שזר** הפציר בו כי יעביר מסר אישי לרבי מליובאוויטש, רבי מנחם מענדל שניאורסון – ברכה ליום הולדתו ה-70. כך מצא רבין את עצמו, כשכיפת בר-מצווה קטיפתית בצבעי כחול-זהב הדוקה לראשו – יושב שם, כ'גר בארץ נכריה'.

עכשיו, בערוב ימיו, ניסה להחיות בעצמו את הערכים מהם הוקסם בינקותו

כשסוף סוף הובל אל ההיכל הפנימי, פני הרבי אורו. היו אלו פנים 'מלאכיות' קורנות, שזקן מאפיר עטוי על חלקן התחתון, וכובע לבד שחור-מסורתי מכסה להן ממעל, הוד שיצר תחושה של מבצר איתן, המונעת כל סיכוי לפלישת כל דבר שלילי אל תוכו.

אולם מה שריתק את רבין יותר מכל, היו העיניים. הן היו חודרות, כמו מוגנות תחת גבות מודגשות. הן שטפו אותך בגוון עז, כתכול הים, עם מבע נחוש, שופע חזון, עירנות, חביבות ואחווה. למרות, שכפי שאלמד מאוחר יותר, אם תטלטל סערת-רגשות עזה את נפש הרבי, יהפוך הצבע באחת לאפור קדורני, כשמים מעוננים.

היו אלו עיניים, שהבחינו בעומק הטמון בפשטות; בפיוט המתנגן לו מתוך השגרה, ובאתגרים הגדולים שבדברים הקטנים. עיניים מהן הוקסמו בעלי אמונה, שמכוח מבטן הובלו אל תחושת שמחה ואושר, סיפוק והקרבה אדירה – ועתה הופנו כל אלו לכיוונו של השכלתן השמרן, החסר-אמונה-בקנאות, יצחק רבין.

הוא שוחח עם הרבי בעיקר על מה שמתרחש בוושינגטון, אולם כשהדיון הגיע לעניינים 'מופשטים' כמו תורה, אמונה, נצחיות וייעודים רוחניים – עיניו של השגריר הביעו חוסר עניין. היתה זו תפיסת עולם בלתי נתפסת עבור אותו פלמ"חיסט, החייל הפשוט, שדבק בחומריות ריאליסטית והתרחק מכל מחווה והתפעלות מטאפיזית.

עם זאת, הוא התרשם. כשעזבנו את המקום, לא יכול היה להסתיר את התפעלותו. "האיש הזה בקי בכל מה שמתרחש בישראל, טוב יותר מרוב חברי הכנסת!".

הנשיא שזר שבע נחת, כשדווח לו על המפגש. שזר הרי ינק מעולמה של ליובאוויטש – ועכשיו, בערוב ימיו, ניסה להחיות בעצמו את הערכים מהם הוקסם בינקותו, כאותה פנינה אבודה הנשזרת שוב לשרשרת שבורה.

בביקוריו הנדירים לניו יורק, ויתר מר שזר על כללי הדיפלומטיה. תחת שיגור הזמנה לרבי החסידי אל מלון וולדורף, לביקור אצל ראש מדינה – זנח את תפקידו ומעמדו, ונסע לברוקלין כחסיד. הדבר הרתיח אישי ממשל ועורר סערה ציבורית ותקשורתית, שהובאה פעם לידיעתו של שזר – עת התרווח בלימוזינת שרד, שנסעה במהירות בעקבות ניידות משטרת ניו יורק, שביללות צופר עסקו בפינוי צירי תנועה – הכל כדי לאפשר לו, לשזר, למהר אל מחוז חפצו... 770. היה זה בליל פורים. שזר הגיב אז: "מה הם רוצים ממני, שם בבית? אמנם נכון, הנני נשיא המדינה; אבל לא פחות מכך גם חסיד מן השורה, שהולך לפגוש את הרבי שלו. מי יכול להתנגד לדבר כזה?".

= "ויהי החודש הזה סוף וקץ לכל צרותינו, תחילה וראש לפדיון נפשנו"=
[מִתפילת מוסף לראש חודש]

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה לחודש טוב ולחנוכה שמח; ליום טוב, נעים אך גשום לכל בית ישראל!

הדף מוקדש ל**פדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה של **יעקב זאב בן נחמה** ו**יעל בת אסתר** בתוך שאר חולי ישראל

יום ג', ראש חודש טבת תשע"ב (27 בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

זמן מה לאחר מכן, ביום סתמי של אמצע יולי 1977, **מנחם בגין** נאלץ להתעמת עם טענות דומות. עיתונאי מקורזל בחליפה מרושלת, פנה אליו בעזות מסוימת: "זה עתה נבחרת, אדוני, למנהיגה של מדינת ישראל. מדוע אם כן באת הנה, אל ראביי שניאורסון? חוקי הספר במקרה זה ברורים, ודורשים ממנו לטרוח ולבקר אצלך!".

הטענה הזו הושמעה על המדרגות, בחזית מרכז חב"ד העולמי – כשהרבי יצא, לאור הבזקי המצלמות, לקדם את פניו של מר בגין. "או, יפה", הגיב ראש הממשלה בדרכו האופיינית. "זו שאלה מצוינת!".

ואז, תוך ניצול המתח שנוצר באוויר, פתח ואמר: "באתי הנה, כי אני נמצא בדרכי לוושינגטון, לפגישה ראשונה עם נשיא ארצות הברית, מר ג'ימי קרטר. אך טבעי הוא עבורי, לבקש את ברכתו של מנהיג דגול, מהדמויות המשמעותיות ביותר של העם היהודי. הרב שניאורסון הוא מהאישים הבולטים והחשובים ביותר בזמננו. מעמדו הרם, ראוי להערכה. לפיכך, בהחלט, ברכותיו ילוו ויחזקו אותי בעת שאני ניגש לפעול למען עתיד טוב יותר לעמנו".

- "האם הרבי יואיל לערוב לכך?" הוסיף העיתונאי והקשה, הפעם לכיוונו של הרבי.

"רק אשוב ואביע את ברכותיי הלבביות" אמר. "ובהזדמנות זו אוסיף ואבהיר, שאת ביקורו של ראש הממשלה איני רואה כמחווה של כבוד אישי, אלא כהערכה לפעילות הנמרצת של תנועת ליובאוויטש ומסירותה למען קירובו של כל יהודי באשר הוא, מתוך אהבת ישראל, לערכי הנצח של העם היהודי ותורתו".

שעה ארוכה הסבו שני האישים לשיחה ידידותית, בסיומה הודיע מר בגין לרבי שמיד בתום ביקורו בוושינגטון, ישלח אותי חזרה לניו יורק, כדי לעדכן את הרבי בפרטי השיחות בבית הלבן.

כך אירע, שכחמישה ימים לאחר מכן מצאתי את עצמי שוב, ספון לבדי, במחיצתו של הרבי, בתוככי לשכת-עץ, שהריהוט הפשוט שהוצב בה כמו נושא אותך הרחק אל זמנים קדומים. כרכים משומשים של תלמוד וספרי קודש נוספים, ממלאים בצפיפות את מדפי הספרים בחדר עבודתו, שאפוף עשרות שנות למידה והתפלמסות בנבכי הסוגיות הסבוכות, התנודדות תוך העמקה שכלתנית, שעות של צלילה אל תוך הים האינסופי של חכמה נשגבה, מהעולם האקדמי המרתק שבו התלמיד איננו סטודנט, והמורה איננו מרצה, אלו גם אלו, תמיד, רק לומדים ומשננים.

במשך הזמן, הפכתי לאיש-סוד שבאמצעותי הועברו מסרים ממגוון מנהיגים ישראליים לחצר ליובאוויטש, ובחזרה.

שיחתנו התנהלה בשפה העברית: של הרבי – זו הקלאסית, שלי – זו המודרנית. וכשניתח בבהירות את הדין-וחשבון שהבאתי הנה היישר מוושינגטון, לבוש היה בארשת סמכותית, שמעבר להתעניינות ושאיבת מידע – הקרינה אחריות ודאגה אמיתית, שמילאה את כל ישותו, קרנה מתוך תוכו. יכולת לראות איך כאן, תחת ענפי הדובדבן והפטל בברוקלין, חי הוא בצל עלי-הצפצפה ומחטי-האורן של ירושלים – העיר אשר מסיבות הכמוסות עמו, מעולם לא ביקר.

קרוב לשלוש שעות (!) נמשך מעמד התשאול, החקירה, ההבהרה. היה זה כבר לאחר השעה שתיים לפנות בוקר. הייתי מותש. הרבי, במרץ ובחיוניות, ביקש ממני למסור למר בגין את הדברים הבאים: "בכך שהבעת עמדה נחושה ומוצקה אודות ארץ-ישראל בתוככי הבית הלבן, חיזקת את העם היהודי כולו. חיזקת את שלימות הארץ, תוך מניעת עימות עם ארצות הברית. זוהי מנהיגות יהודית אמיתית. באומץ, בכנות, ללא העמדת פנים או התנצלויות מיותרות. חזק ואמץ!"

= "ויהי החודש הזה סוף וקץ לכל צרותינו, תחילה וראש לפדיון נפשנו"=
[מתפילת מוסף לראש חודש]

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה לחודש טוב ולחנוכה שמח; ליום טוב, נעים אך גשום לכל בית ישראל!

הדף מוקדש **לפדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה של **יעקב זאב בן נחמה** ו**יעל בת אסתר** בתוך שאר חולי ישראל

יום ג', ראש חודש טבת תשע"ב (27 בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

את הדברים השמיע בקול שהיה רך, אבל ספוג בלהט.

ועכשיו, בנינוחות, השעין הרבי את ידיו זו על זו, הפנה לעברי את מבטו החודר, ובחיוך לבבי אמר: "אתה מבקר אצלנו לעיתים תכופות, ונראה כמי שקרוב אלינו כל-כך. ועם זאת, עדיין לא הפכת לליובאוויטשער. מדוע?"

ישבתי שם, המום מהשאלה הישירה. אמת, היה זה ככל הנראה מפגש שלישי או רביעי שלי עם הרבי. במשך הזמן, הפכתי לאיש-סוד שבאמצעותי הועברו מסרים ממגוון מנהיגים ישראליים לחצר ליובאוויטש, ובחזרה. מצאתי את עצמי ממלמל: "ייתכן וזה מכיוון שפגשתי כל כך הרבה אנשים שמייחסים לרבי 'כוחות' אשר הרבי לא מייחס לעצמו"?...

קולי רעד כשהשמעתי את המשפט הנועז. חשתי שעברתי את הגבול, אולם את הנעשה לא ניתן היה להשיב, הדברים נאמרו ונתלו שם בחלל האוויר...

גבות עיניו של הרבי – קרבו זו לזו, והכחול-עמוק שבעיניו – האפירו בדוק עצוב של קדורניות. ואז, כמו לחש לעברי את המשפט הבא: "יש כנראה אנשים הזקוקים לקביים".

שתיקה מתמשכת, רועמת, ליוותה את המשפטים האחרונים. שקעתי בהרהורים, מנסה לפצח את הלך מחשבתו הכל-כך מיוחד של הרבי. מה ששמעתי ממנו מיד לאחר מכן ענה באחת על השאלות הרבות שרציתי לשאול.

תוך כדי הנפת יד במחווה אבהית ובחיוך מעודד, אמר: "הרשה נא לי לומר לך, מה אני מנסה לעשות. דמיין כאילו אתה מביט עכשיו על נר. מה שאתה באמת רואה, זה לא יותר מאשר קומבינציה של שעווה גולמית שבמרכזה מונחת פתילה. אז מה הופך את השעווה והפתילה – לנר? או, במילים אחרות, מתי ממלאים הם את הייעוד שלשמם נוצרו? נכון. כשאתה מקרב את האש ומצית בהם את הלהבה. או אז, הופך הנר – לנר, וממלא את תפקידו".

הדברים נאמרו, כשאת המילים מלווה טון קצבי שהלך והתעצם, כשהסגנון התלמודי עוטף את המילים בנעימה שהדגישה והמחישה את הרעיון אותו המשיך הרבי לטוות אל שיאו של פזמון רב עוצמה: "השעווה היא הגוף, והפתילה – הנשמה. אם תוצת הנשמה באור התורה – ימלא האדם את הייעוד, את התכלית שלשמה הוא או היא נוצרו. זה מה שאני מנסה לעשות: להצית נשמות באורה של התורה".

זמזום צורמני, עיקש, נשמע בחלל החדר – ממחיש את העובדה שרבים ממתינים בחוץ לתורם. קמתי בכדי להיפרד, ורגע לפני כן העזתי ושאלתי: "הנר שלי, האם הרבי כבר הצית?"

"לא" השיב, כשידי עודה לפותה בידו. "הענקתי לך את הגפרור. זה תלוי רק בך. רק אתה תוכל להבעיר את הנר."
[מקור]

= "ויהי החודש הזה סוף וקץ לכל צרותינו, תחילה וראש לפדיון נפשנו"=
[מתפילת מוסף לראש חודש]

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה לחודש טוב ולחנוכה שמח; ליום טוב, נעים אך **גשום** לכל בית ישראל!

הדף מוקדש **לפדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה של **יעקב זאב בן נחמה** ו**יעל בת אסתר** בתוך שאר חולי ישראל